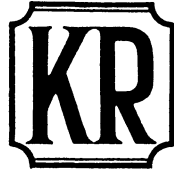

KAMMARRÄTTEN

RÄTTSFALL

Om avdrag för fördyrade levnadskostnader för personer, boende å en ort, med anställning å en annan.

A. En gift man — här kallad A — innehade under år 1954 stadigvarande anställning i Stockholm. På grund av bostadsbristen därstädes hade han emellertid varit nödsakad förhyra familjebostad i Uppsala.

I sin år 1955 i sistnämnda stad avlämnade självdeklaration yrkade A avdrag med 900 kr för merkostnader för måltider, som han intagit i Stockholm. Av detta belopp avsåg 600 kr kostnaden för lunch under 300 dagar och 300 kr för middag under 150 dagar.

Vederbörande TN vägrade ifrågavärande avdrag.

Härefter besvarade sig A hos PN under yrkande att avdraget måtte tillerkännas honom. A uppgav därvid, att han under beskattningsåret avrest från Uppsala kl. 7.50 och återkommit dit, under tiden den 2 jan.—30 juni kl. 17.20 samt under övrig del av året kl. 19.08. Gång- och res-tid mellan hemmet och järnvägsstationen i Uppsala två gånger dagligen angavs till 50 min. Avdraget för kostnader för måltiderna i Stockholm beräknade A sålunda:

Lunch:
3:75 kr under 300 dagar = 1.125 kr

Middag:
3:75 kr under 150 dagar = 562 „ = 1.687 kr
Inbesparad kostnad i hemmet:
för lunch 525 „ f
„ middag 262 „ = 787 „
900 kr

I avgiven förklaring avstyrkte vederbörande TO bifall till besvären under hänvisning till av länsstyrelsen till ledning för årets taxeringsarbete i länet utfärdade föreskrifter, enligt vilka skattskyldig, som yrkade avdrag för fördyrade levnadskostnader, borde vägras sådant avdrag, om han antagit stadigvarande arbete å annan ort än den, där han hade sin bostad, och dagligen rest från bostaden till arbetsplatsen samt återvänt till hemmet samma dag.

Jämväl TI hemställde om avslag å besvären; TI framhöll att avdrag för ökade levnadskostnader i regel icke medgaves enbart på den grund, att den skattskyldige hade sitt arbete på annan ort än den, där han hade sin bostad samt i A:s fall sådana omständigheter, som eljest skulle kunna motivera dyl. avdrag, icke kunde anses föreligga.

Inom PN lämnades den upplysningen, att bostadsförmedlingen i Stockholm ansåge personer med godtagbar bostad i Uppsala men med fast anställning i Stockholm icke annat än undantagsvis kunna beredas bostadslägenhet i Stockholm.

Genom beslut den 17 sept. 1955 fann

PN A berättigad till avdrag med 600 kr för ökade måltidskostnader under de 150 dagar, A. nödgats intaga två måltider i Stockholm.

Hos KR anförde härefter TI besvär under yrkande att — med undanröjande av sistnämnda beslut — TN:s beslut måtte fastställas; därvid yttrade TI bl. a. följande. Enligt punkt 3 av anvisn. till 33 § K. L. medgaves i regel intet avdrag för ökade levnadskostnader enbart på den grund, att den skattskyldige bosatt sig på annan ort än den, där han hade tjänst eller anställning, eller antagit arbete, som skulle utföras på annan ort än den, där han vore bosatt. I rättspraxis hade avdrag icke medgivits för ökade levnadskostnader i sådana fall, då den skattskyldige rest från bostaden till arbetsplatsen och kunnat återvända till hemmet samma dag. — PN hade motiverat sitt beslut med att personer med godtagbar bostad i Uppsala men med fast anställning i Stockholm endast undantagsvis kunde beredas bostadslägenhet i Stockholm. Av omförmälda anvisningspunkt framginge visserligen, att avdrag för ökade levnadskostnader kunde medgivas för det fall, då det icke skäligen kunde ifrågasättas, att den skattskyldige skulle avflytta till den ort, där arbetet skulle utföras. — Åtskilliga skattskyldiga, som hade anställning i Stockholm, hade själva valt att bosätta sig i Uppsala, andra åter hade tvingats därtill på grund av rådande förhållanden på bostadsmarknaden. Att därvid tillerkänna endast den kategori skattskyldiga, som önskat men icke kunnat erhålla bostad i Stockholm, avdrag för merkostnader, torde icke vara genomförbart i praktiken. Ostridigt vore att A under hela beskattningsåret innehåft anställning i Stockholm och dagligen återvänt till hemmet i Uppsala. Med hänsyn till an-

visningspunktens utformning syntes därför avdrag för merkostnader för mat icke böra ifrågakomma.

Genom utslag den 9 jan. 1956 biföll KR de av TI anförda besvären (KR ansåg sålunda, att A *icke* vore berättigad till avdraget ifråga.)

B. En gift kvinna — här kallad B — *maka till en statstjänsteman* i Uppsala och med bostad därstädes samt stadigvarande anställning i Stockholm uppgav i sin 1955 i Uppsala avlämnade deklaration bl. a. följande. B. hade varje arbetsdag under beskattningsåret intagit lunch i Stockholm samt de dagar — till antalet minst 90 — då hon haft kvällstjänstgöring, därvid bortovaron från hemmet förlängts från 10,5 timmar till cirka 15 timmar, jämväl middagsmål. Då merkostnaderna för mat utgjort 810 kr, yrkade B avdrag med nyssnämnda belopp.

Avdragsyrkandet avsågs av TN jämväl i detta fall.

B hemställde därför i besvär hos PN om avdrag med det i deklarationen angivna beloppet och uppgav B till stöd härför bl. a. följande. B hade avrest från Uppsala kl. 7.50 och återkommit dit kl. 16.23 utom under ovannämnda tid av 90 dagar, då hon återvänt till staden först kl. 22.05; gång- och restiden mellan hemmet och järnvägsstationen i Uppsala två gånger dagligen hade uppgått till 60 min. och hade hennes väntetid på omnibusförbindelse varti avsevärd.

I förklaringar avstyrkte såväl vederbörande TO som TI bifall till besvären.

PN — som avgjorde nu förevarande besvär vid samma sammanträde, då A:s besvär behandlades — fann enligt meddelat beslut B berättigad till avdrag med 360 kr för fördyrade levnadskostnader under de 90 dagar, hon på grund av utökning av

sedvanlig arbetstid varit nödsakad intaga två huvudmåltider i Stockholm.

Även detta beslut överklagades av TI hos KR med enahanda yrkande och motivering som i målet rörande A.

Genom utslag den 9 jan. 1956 resolve- rade KR, att enär handlingar i målet ut- märkte, att B under åtminstone 90 dagar år 1954 på grund av tjänstgöring i Stock- holm vistats utom hemmet omkring 15 timmar om dagen samt det kunde antagas, att B därigenom åsamkats fördyring av levnadskostnaderna med det av PN be- räknade beloppet, alltså och *då det icke skäligen kunde ifrågasättas, att hon skolat avflytta till tjänstgöringsorten*, funne KR icke skäl att göra ändring i PN:s beslut.

Resestipendium till journalist.

Redaktionssekreteraren L. angående in- komsttaxering år 1953. — L., som var an- ställd hos A-tryck AB i Stockholm, erhö- ll år 1952 från Julfacklans stipendiefond (Folket i Bild) ett såsom resestipendium betecknat belopp å 1.000 kr. för journalis- tiska studier vid tidningar i London. I samband härmed sade sig stipendienäm- den med intresse emotse L. :s "redogörelse för reseintyck efter hemkomsten". I sin deklARATION år 1953 redovisade L. beloppet som intäkt men yrkade avdrag för kostna- der i samband med resan till England med motsvarande summa, nämligen för tåg- resor i Sverige 72 kr., båtresor Sverige— England och åter 360 kr., kost och logi i London 540 kr. (12 dygn à 45 kr.) samt kost under tågresor 28 kr. Resan hade föranlett 17 dagars bortovaro från Sve- rige. PN ansåg att stipendiet var skatte- pliktig intäkt och att L. ej var berättigad till avdrag för omkostnader under resan, som betecknades som studieresa. Hos KR, varest L. yrkade att ej bli beskattad för

någon del av stipendiet, yttrade TI bl. a. L. har efter ansökan emottagit stipendiet och använt det för studier av problem, för vilka han personligen haft intresse. Av handlingarna i målet framgår, att stipen- dieutdelaren förväntat sig att L. skulle lämna en redogörelse för de nya rön och erfarenheter han skaffat sig under studie- resan. En viss intressegemenskap torde även råda mellan L. :s arbetsgivare och utdelaren. L. får anses skattskyldig för stipendiet. Genom utslag den 3/6 1955 bi- fölls L. :s talan, enär med hänsyn till de kostnader, som varit förbundna med den resa, för vars företagande stipendiet er- hållits, L. icke kunde anses hava genom stipendiets uppbärande åtnjutit någon skattepliktig inkomst.

Avdrag för ytterbeklädnad av hus med plattor.

Besvär av lantbrukaren J. angående in- komsttaxering år 1952. — J. yrkade i de- klarationens jordbruksbilaga avdrag med 1.911 kr., utgörande kostnad för plattor för utvändig beklädnad av mangårdsbygg- nad. PN, varest TI upplyste att byggnaden tidigare ej varit försedd med plattor, vägrade avdraget. Hos KR uppgav J., att plattorna voro underhållsfria och att de ersatte eljest erforderlig brädfodring och målning, vilka åtgärder skulle betingat en kostnad, som mer än dubbelt översteg kostnaden för plattorna. TI ansåg, att beläggningen av plattor utgjorde en för- bättring av byggnaden. Genom utslag den 8/9 1955 medgav KR avdraget.

Anm.: Jämför RÅ 1945 not. 500, där avdrag medgavs för gamla väggars invän- diga beklädnad med träfiberplattor, samt RÅ 1953 not. 830, där avdrag medgavs för ny ytterbeklädnad av 1 tum bräder med isoleringspapp och målning därå.